

Entre herba prima i llebeig suau, vaig adormir-me en el bressol
dels estels, mentre em ressonava a la memòria —passos insonda-
bles— el poema

*Tenen com una pau joiosa, aquestes fulles
morint-se, i mig sospiren: «Res no mor».*

...

La vida passa, es fon, i torna, i brilla.

TONI CLAPÉS

DES D'ABRUPTES DRECERES

M'agrada de creure que aquestes notes de paisatge, esbossades al llarg d'un any sencer d'observació amorosa del rostre canviant d'una reduïda contrada muntanyenca, són obra d'un innominat poeta xinès de l'esplendorosa època Tang, nascut a les darreries del segle VII, amic devot de Tu Fu, admirador incondicional de Li Po i assidu company de vagareig de Uang Uei —segurament el més gran paisatgista dels nombrosos poetes-pintors d'aquella època irrepetible. L'innominat poeta, quan ja era un mestre en l'art de fer parlar les paraules, volgué, home de sensualitat exquisida, aprendre també l'art de fer parlar les línies i els colors, que el seu amic Uang Uei practicava amb una perfecció gairebé dolorosa. Amb el pretext d'ajudar-lo a dur les tintes, els pincells i els llenços de seda, començà així a acompanyar Uang Uei en les seves voluptuoses contemplacions, que es perllongaven indefinidament, en esperes llarguíssimes de silenci i quietud que només esquinçaven l'ocelleria desficiosa i el garbí entre les branques i els bambús. De vegades, totes aquelles hores de contemplació només conduïen a una pinzellada única que fixava damunt la seda tota la fragilitat d'un sol pètal de flor de presseguer. Però aquesta pinzellada tan nua els nodria d'una joia per ventura més alta que la satisfacció de les jornades en què reeixien a bastir el complex edifici d'un paisatge sencer. Aleshores s'asseïen a l'ombra d'un arbre —tal vegada un que havien contemplat llargament— i cantaven tots dos damunt l'herba fins que se'ls feia l'hora d'emprendre, entre dos il·lustres, el camí de tornada (Uang Uei, ho conten els annals dels Tang, era un músic excel·lent, i sabem que el nostre poeta sabia polsar amb delicadesa, ja des de jove, el llaüt i la cítara). Qui sap si no fou una de les esmentades avinenteses que Uang Uei cantà d'aquesta manera, acompanyat pel llaüt nemo-rós del seu amic:

Quin és el goig suprem d'aquesta vida?
Jo us el sabria dir:
és el cant d'una noia que s'allunya
després de demanar-vos el camí.